

President
Russell M. Nelson

Dankbaar voor ouders

Heb je ooit lang op iets fijns moeten wachten? Hoe kun je bij dat wachten geholpen worden?

Al mijn acht overgrootouders waren Europese bekeerlingen tot de kerk. Zij waren allemaal heel trouw aan de kerk. Maar sommige van mijn voorouders die na hen kwamen, leefden niet meer volgens het evangelie. Daardoor gingen mijn ouders toen ik nog een kind was, niet vaak naar de kerk.

Ik was dol op mijn ouders. Zij hebben me heel belangrijke lessen geleerd. Ik kan ze niet genoeg bedanken voor ons gelukkige gezinsleven. En toch wist ik als kind al dat ik iets miste, omdat wij niet vaak naar de kerk gingen. Op een dag nam ik de tram en ging naar een boekwinkel van de kerk om een boek over de kerk te kopen. Ik leerde heel graag over het evangelie.

Toen ik inzicht in het woord van wijsheid kreeg, besepte ik dat mijn ouders zich daar niet aan hielden. Maar ik wilde dat ze dat wel deden! Dus op een dag

gooide ik alle flessen sterke drank in ons huis op de betonnen vloer kapot. Ik verwachtte dat mijn vader me straf zou geven, maar hij zei er geen woord over.

Naarmate ik ouder werd, bleef ik over het evangelie leren. Ik begreep het prachtige plan van onze hemelse Vader steeds beter. Ik ben gedoopt toen ik 16 was. Met Kerstmis zei ik vaak tegen mezelf: 'Ik wil absoluut geen kerstcadeautjes meer! Ik wil gewoon in de tempel aan mijn ouders verzegeld worden.' Maar ik moest jarenlang wachten voordat die droom uitkwam. Toen mijn ouders over de 80 waren, zijn we als gezin aan elkaar verzegeld. Ik was die dag dolgelukkig. En ik ben elke dag nog blij over hun verzegeling aan elkaar en mijn verzegeling aan hen. ●

Uit 'Openbaring voor de kerk, openbaring voor onszelf', algemene aprilconferentie 2018.